

בתקה, דהא אתגלי לכוון מה דלא אתגלי לכל חילא דלעילא, (דף קמ"ד ע"ב) אבל תא חזי, דהא כתיב, (יהושע ז) בבעורו יפסנה ובצעירו יציב דלהיה. וכל שפנ דברעו סגי ותקיף, אתפרקו נפשתחז נפשתחז דא דהאנסיבו. זפאה חולקיהון, דהא בשליימותא אסתלקו. (רלא הויה בן לאינו דהוו הפנייה, אמר מיטו). פאנה, ועוד דאתגליין מלין, אתרגישי עלאין ותפאיין, (ראינו ומיין) וקלא אתער במאפן וחמשין עלמין דהא מלין עתיקין למתהא אתגליין, ועוד (נ"א ועי) דאלין מתפסמן נשפטיהו באינון מלין, נפקא נשפטיהו בנשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, ונטלין להו מלacci עלאין, וסלקין לוין לעילא. ואמאי אלין. משום דעתלו ולא נפקו זמנא אחריא מן קדמת דינא, וכלהו אחריני עאלו ונפקו.

אמר רבי שמעון, כמה זפאה חולקיהון דהני תלתא, זפאה חולקנא לעלמא דאתמי בגין דא. נפק קלא תניניות ואמר, (רבirim ז) ואתם הדבקים בי אלהיכם חיים קלכם היום. קמו ואזו. בכל אחר דהוו מסתכלי סליק ריחין. אמר רבי שמעון שמע מינה, לעלמא מתברך בגין. והו נהרין אנטפו דכליהו, ולא הו יכלין בגין עלמא לאסתפלא בהו. פאנה, עשרה עאלו, ושבע נפקו, והוה חד רבי שמעון. ורבי אבא עציב. יומא חד הוה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה, אמר רבי שמעון מלה, וחמו לאلين תלתא דהוו מיתין להו מלacci עלאין, ומחייבין להו גניין ואדרין דלעילא, בגין יקרא דלהו. והו עילוי לוין בטורי דארסמנא דכיא. נח דעתיה דרבי אבא.

פאנה, מההוא יומא לא עדוי חביריא מבוי רבי שמעון. וכד הוה רבי שמעון מגלה רזין, לא משתקחין תפון אלא איןון. והוה קاري להו רבי שמעון, שבעה אנן עיגני ז. דכתיב, (זכריה ז) שבעה אלה עיגני זי ועלון אתמר. אמר רבי אבא, אנן שיתה בוציני, דנהראן משבייעאה. אנת הוא שביעאה דכלא. דהא לית קיומא לשיתה, בר משבייעאה. דכלא תלוי בשבייעאה. רבי יהודה קاري ליה שבת, דכלו שבת שיתה מגניה מתברכין, דכתיב, (שמות כ) שבת לוי, קדש לוי, מה שבת לוי קדש, אוף רבי שמעון שבת לוי קדש.

אמר רבי שמעון, פוונה על ההוא חגיר חרץ, מאיריה דשער, אמר לא אשתחבב כי אדרא דילן, בזמנא דאתגליין מלין אלין קדיישין. אדרבי, אתה אליו, ותלת קטפורי נהירין באントוי. אמר ליה רבי שמעון, מאי טעמא לא שכיח מרד בקדוטא (ס"א בקדוטא) גליקא דמאיריה, ביו מא דהלולא.